

megkarcolva

*hangja hideg és könyörtelen: újabb vizsgálat
újabb leltár újabb szembesítés — már frusztrál
az értelmetlen harc s az újrakezdődő éleslövészet
beteg tegnapok röntgenképeit elém vetítve
igazolja mennyire terhére vagyok
kínos a hitetlenkedés a kétely az üveges tekintetű
dac s a fuldokló nyár magas vérnyomása
— nem értem miért kell mindig hátra nézni
és örökösen helyett csinálni a télnek
— most durcásan elmegy
tudja hogy megkarcolt hogy vérzek
s hogy a kocsiajtó csapódása felerősíti majd
az ismétlődő halált — de kiút nincs
csak ez a sajgó emlék ami semmit sem ad*

évszakok

*tavaszaink tiszták
vértelenek*

nyarunk bizakodó

*de az ősz jobbra
mérgezett: csalással
árulással teli*

*s többször van tél
mint kellene*

amikor egymásnak fájunk

*megszegtük az érvényes előírásokat
s már nincs aki korrigáljon...
még visszaköszön a sietős koránkelés
a mosatlan kávéscsésze a szökésben
lévő cipőtalp szapora koppanása
s a harangszó amely meglopta az utolsó
reggelt amikor csak azért is magad alá
gyűrted a párnát hogy aztán
megbocsáthatatlanul egyedül maradj
egyszerűbb volna meghunyászkodva
odébbállni mint eljutni hozzád
most mégis árulásaink nyomába eredek
nem az ölelés hiányzik
nem a kalandvágy hajszol
hisz tudom: ha utolérlek továbbfutsz úgyis
pedig nem váltóbotot cipelek utánad
csak egy párás nyári reggel emlékét
amely miatt folyton indulófélben vagyok
hogy alagútjainkat bejárjam újra míg te alvást
színelve átköltözöl egy másik mesébe*